

रोम दृष्टांत स्थापित करतो - क्रमांक सहा

अॅडव्हेंटिस्ट इतिहासातील भविष्यसूचक वादविवाद: दानियेल 11:36 बाबत उरियाह स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट यांच्यामधील संघर्ष समजून घेणे

Jeff Pippenger
2024-08-14

आम्ही 1798 पासून आजपर्यंत अॅडव्हेंटिझमच्या इतिहासात उद्भवलेल्या भविष्यवाणीविषयक वादाच्या सहा प्रवाहांचा विचार करीत आहोत.

“इतिहास आणि भविष्यवाणी यांमध्ये देवाचे वचन सत्य आणि भ्रम यांच्यामधील दीर्घकाळ चालत आलेला संघर्ष चित्रित करते. तो संघर्ष अजूनही सुरू आहे. जे काही झाले आहे, ते पुन्हा घडेल. जुने वाद पुन्हा उभे राहतील, आणि नवे सिद्धांत सतत उदयास येत राहतील. परंतु देवाचे लोक, ज्यांनी आपल्या विश्वासाने आणि भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या घोषणेत आपला भाग पार पाडला आहे, त्यांना आपण कुठे उभे आहोत हे ठाऊक आहे. त्यांच्याकडे असा एक अनुभव आहे, जो उत्तम सोन्यापेक्षाही अधिक मौल्यवान आहे. त्यांनी खडकाप्रमाणे दृढ उभे राहावे, आपल्या विश्वासाच्या प्रारंभीच्या निश्चयाला शेवटपर्यंत अढळपणे धरून ठेवावे.” Selected Messages, book 2, 109.

मागील लेखात रोमन सत्तेबाबतचा पहिला आणि शेवटचा वाद विचारात घेतला गेला होता, आणि आता आपण उरियाह स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट यांच्यामध्ये उद्भवलेल्या वादाचा विचार करणार आहोत. उरियाह स्मिथ यांनी छत्तीसाव्या वचनात स्वतःचा “खाजगी अर्थलाव” घातला.

“वचन ३६. आणि तो राजा आपल्या इच्छेप्रमाणे करील; आणि तो स्वतःला उंचावील, आणि प्रत्येक देवापेक्षा स्वतःला मोठा करील; आणि देवाधिदेवाविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल; आणि क्रोध पूर्ण होईपर्यंत तो समृद्ध होईल; कारण जे ठरविले गेले आहे ते पूर्ण होईल.

“येथे प्रस्तुत केलेला राजा हा यापूर्वी शेवटी उल्लेखिलेल्या त्याच सत्तेला; म्हणजे पोपसत्तेला; सूचित करू शकत नाही; कारण या तपशीलवार वैशिष्ट्यांचा त्या सत्तेवर लागू केल्यास ते ग्राह्य ठरणार नाहीत.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

स्मिथने मान्य केले की मागील वचनातील सत्ता “पोपशाही रोम” होती; परंतु तो असा दावा करतो की छत्तीसाव्या वचनातील वैशिष्ट्ये पोपशाही रोम ओळखून देणारी भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्ये नाहीत. तो दावा खोटा आहे. हे स्मरणात ठेवले पाहिजे की 1863 मधील बंडाळीत लेवीयविवरण अध्याय 26 मधील “सात काळ” बाजूला ठेवण्यात आले, आणि म्हणूनच हबक्कूकच्या दोन्ही पट्टिकांतील “सात काळ” यांचे प्रतिरूप नाकारण्यात आले. 1843 आणि 1850 या दोन्ही चार्टांमध्ये “सात काळ” चार्टांच्या अगदी मध्यभागी दर्शविले आहेत, आणि दोन्ही चित्रणांमध्ये “सात काळ” यांच्या रेषेच्या मध्यभागी कूस ठेवलेला आहे. 1856 मध्ये “सात काळ” याविषयीचा नवा प्रकाश आला आणि त्यानंतर तो नाकारण्यात आला, तेव्हा त्याने हबक्कूकच्या दोन पट्टिकांचा, तसेच भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकाराचा नकार सूचित केला; ज्याने इतक्या स्पष्टपणे दर्शविले आहे की दोन्ही चार्ट देवाने निर्देशित केले होते.

सिस्टर व्हाइट यांच्या मते, सैतानाची शेवटची फसवणूक म्हणजे देवाच्या आत्म्याची साक्ष निष्प्रभ करणे होय; आणि येथे पहिली फसवणूकही देवाच्या आत्म्याची साक्ष निष्प्रभ करण्याचीच होती, आणि तिने त्या दोन्ही चार्टांवरील पायाभूत सत्यांचा, आणि अधिक विशिष्टपणे सांगायचे तर सात काळांचा, एकाच वेळी झालेला नकारही दर्शविला.

१८६३ च्या बंडाच्या वेळी, १८६३ मधील बनावट आलेख तयार करणारा दुसरा कोणी नसून उरियाह स्मिथ हाच होता; त्या आलेखातून “सात काळांची” रेषा काढून टाकण्यात आली. १८६३ पर्यंत उरियाह स्मिथने “सात काळांच्या”

प्रकाशाकडे आपले डोळे मिटले होते, आणि दानियेलने ओळख करून दिलेल्या दोन “क्रोधप्रदर्शनांना” तो पाहू शकत नव्हता. ही दोन क्रोधप्रदर्शने इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्यावर आणि यहूदाच्या दक्षिणेकडील राज्यावर आलेल्या “सात काळांचे” प्रतिनिधित्व करतात. पहिला, उत्तरेकडील दहा वंशांवर आलेला, इ.स.पू. ७२३ मध्ये सुरू झाला आणि १७९८ मध्ये समाप्त झाला; आणि दुसरा इ.स.पू. ६७७ मध्ये सुरू झाला आणि १८४४ मध्ये समाप्त झाला.

दानीएलच्या आठव्या अध्यायात गॅब्रिएल माराह दर्शनाचे स्पष्टीकरण करण्यासाठी त्याच्याकडे आला, आणि आपल्या त्या कार्याच्या अनुषंगाने त्याने १८४४ साठी दुसरी साक्ष दिली. दानीएलच्या आठव्या अध्यायातील तेवीसशे वर्षे १८४४ मध्ये समाप्त झाली, आणि त्याचप्रमाणे उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील राज्यांविरुद्ध असलेल्या दोन संतापांपैकी शेवटचाही १८४४ मध्येच समाप्त झाला.

आणि तो म्हणाला, पाहा, क्रोधाच्या शेवटच्या समाप्तीला जे होईल ते मी तुला कळवीन; कारण नेमून दिलेल्या वेळी शेवट होईल. दानियेल ८:१९.

शेवटचा अंत हा पहिल्या अंताला गृहीत धरतो. दोन कोपांपैकी शेवटचा, जो केवळ “सात वेळा” याचेच दुसरे एक व्यक्तीकरण आहे, तो १८४४ मध्ये समाप्त झाला, आणि पहिला कोप १७९८ मध्ये समाप्त झाला. स्मिथने ज्या वचनमध्ये पापल सत्तेबाबत कोणतीही विशिष्ट माहिती नाही असा दावा केला, त्याच वचनाने पोपसत्तेला तिचा प्राणघातक घाव प्राप्त होण्याचे वर्ष ओळखून दिले.

आणि राजा आपल्या मनाप्रमाणे वागेल; तो स्वतःला उंचावील आणि प्रत्येक देवापेक्षा स्वतःला महान ठरवील; तो देवांच्या देवांविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल; आणि कोपाची पूर्तता होईपर्यंत तो भरभराटीला येईल; कारण जे ठरविले आहे ते पूर्ण केले जाईल. दानिएल ११:३६.

छत्तीसाव्या वचनातील “राजा” हा “क्रोध पूर्ण होईपर्यंत यशस्वी होईल.” पोपसत्तेकडे छत्तीसावे वचन पूर्ण करण्यासाठी आवश्यक योग्य गुणधर्म नाहीत, असा दावा ज्या त्याच पुस्तकात स्मिथ करतो, त्याच पुस्तकात दानियेल अध्याय आठ, तेवीस आणि चौवीस या वचनांबद्दल स्मिथ काय लिहितो ते लक्षात घ्या.

“पद २३. आणि त्यांच्या राज्याच्या उत्तरकाळी, जेव्हा अपराधी पूर्णपणे परिपक्व होतील, तेव्हा उग्र मुखवृत्तीचा आणि गूढ वचने समजणारा एक राजा उभा राहील. २४. आणि त्याची सत्ता प्रबळ होईल, परंतु ती त्याच्या स्वतःच्या सामर्थ्याने नव्हे; आणि तो अद्भुत रीतीने नाश करील, आणि यशस्वी होईल, आणि आपली कृत्ये पार पाडील, आणि तो पराक्रमी लोकांचा व पवित्र लोकांचा नाश करील. २५. आणि आपल्या कुशल योजनेद्वारे तो फसवणूकही आपल्या हाती फोफावू देईल; आणि तो आपल्या अंतःकरणात स्वतःस मोठे मानील, आणि शांततेच्या आडून पुष्कळांचा नाश करील; तो राजाधिराजांच्या अधिपतीविरुद्धही उभा राहील; परंतु तो मानवी हातांशिवाय चूर केला जाईल.

“ही सत्ता बोकडाच्या राज्याच्या चार विभागांनंतर त्यांच्या राज्याच्या उत्तरकाळी, म्हणजे त्यांच्या कारकीर्दीच्या समाप्तीकडे येताना उदयास येते. अर्थातच, ही नवव्या वचनापासून पुढे वर्णिलेल्या त्या लहान शिंगाशीच एकरूप आहे. नवव्या वचनावरील निरीक्षणांमध्ये मांडल्याप्रमाणे हे रोमवर लागू करा, आणि सर्व काही सुसंगत व स्पष्ट होते.”

“‘उग्र मुखमुद्रेचा एक राजा.’ याच सत्तेकडून यहूदांवर येऊ घातलेल्या शिक्षेचे भाकीत करताना मोशे तिला ‘उग्र मुखमुद्रेची एक जात’ असे म्हणतो. अनु. २८:४९, ५०. युद्धसज्ज मांडणीत रोमनांपेक्षा अधिक भयप्रद देखावा कोणत्याही लोकांनी केला नव्हता. ‘गूढ वचने समजणारा.’ आत्ताच निर्देश केलेल्या शास्त्रवचनात मोशे म्हणतो, ‘जिची भाषा तू समजणार नाहीस.’ यहूदांच्या संदर्भात हे बाबिलोनी, पारशी किंवा ग्रीक यांच्याविषयी म्हणता आले नसते; कारण खल्दी आणि ग्रीक भाषा पॅलेस्टाईनमध्ये काही अंशी वापरात होत्या. परंतु लॅटिनच्या बाबतीत तसे नव्हते.”

“जेव्हा अपराधी पूर्णत्वास येतील.” सर्वत्र देवाच्या लोकांचा आणि त्यांच्या जुलूम करणाऱ्यांचा परस्परसंबंध दृष्टिपथात ठेवला आहे. त्याच्या लोकांच्या अपराधांमुळेच ते बंदिवासात विकले गेले. आणि पापात त्यांच्या सातत्यामुळे त्यांच्यावर अधिक कठोर शिक्षा आली. कोणत्याही काळी यहुदी, एक राष्ट्र म्हणून, रोमकरांच्या अधिकारक्षेत्राखाली आले त्या काळाइतके नैतिकदृष्ट्या भ्रष्ट नव्हते.

“‘पराक्रमी, पण त्याच्या स्वतःच्या सामर्थ्याने नव्हे.’ रोमनांचे यश मोठ्या प्रमाणात त्यांच्या सहयोगींच्या साहाय्यामुळे, तसेच त्यांच्या शत्रूंमधील फाटाफुटीमुळे होते, ज्याचा फायदा उचलण्यास ते नेहमीच सिद्ध असत. पोपसत्ताक रोमही त्या लौकिक सत्तांच्या माध्यमाने पराक्रमी ठरला, ज्यांच्यावर तिने आध्यात्मिक नियंत्रण गाजविले.”

“‘तो अद्भुत रीतीने नाश करील.’ प्रभुने यहेज्केल संदेष्ट्याद्वारे यहुद्यांना सांगितले की तो त्यांना ‘नाश करण्यात कुशल’ अशा मनुष्यांच्या स्वाधीन करील; आणि रोमन सैन्याने यरुशलमेच्या विनाशाच्या वेळी अकरा लाख यहुद्यांचा केलेला संहार हा संदेष्ट्याच्या शब्दांचा भयंकर प्रत्यय होता. आणि रोमने आपल्या दुसऱ्या, म्हणजे पोपसत्ताक, अवस्थेत पन्नास दशलक्ष शहीदांच्या मृत्यूस कारणीभूत ठरले.”

“‘आणि आपल्या नीतीने तो आपल्या हातात कपट वृद्धिंगत करील.’ रोम हे इतर सर्व सत्तांपेक्षा कपटी नीतीसाठी विशेष उतून दिसले आहे; ह्याच साधनाने त्याने राष्ट्रांना आपल्या अधिपत्याखाली आणले. हे विधान मूर्तिपूजक रोम व पोपसत्ताधारी रोम—दोन्हीसाठी खरे आहे. आणि अशा प्रकारे शांततेद्वारे त्याने पुष्कळांचा नाश केला.”

“आणि रोमने, शेवटी, आपल्या एका राज्यपालाच्या व्यक्तीत, येशू ख्रिस्ताविरुद्ध मृत्यूदंडाची शिक्षा ठोठावून, अधिपतींच्या अधिपतीविरुद्ध उभे राहिले. ‘परंतु तो हाताविना मोडला जाईल,’ हा असा एक वाक्प्रचार आहे, जो या सत्तेच्या विनाशाची ओळख अध्याय २ मधील मूर्तीवर झालेल्या प्रहाराशी करतो.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202-204.

स्मिथ या उताऱ्यात दोनदा असे निदर्शित करतो की, मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक रोम यांची भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्ये परस्परविनिमययोग्य आहेत, कारण ती केवळ तिच्या दोन अवस्थांतील रोमची अभिव्यक्ती आहेत; जसे दानिएलच्या दुसऱ्या अध्यायातील लोखंड व मातीचे मिश्रण, ज्याला सिस्टर व्हाईट चर्चक्राफ्ट आणि स्टेटक्राफ्ट यांची प्रतीके म्हणून ओळखते. जेव्हा दानिएल, स्मिथ ज्या वचने विचारात घेत आहे त्यांत, रोम “यशस्वी होईल आणि कार्य करील,” तसेच रोम “कपट त्याच्या हातात यशस्वी करील,” असे ओळखतो, तेव्हा स्मिथ असा दावा करतो की छत्तीसाव्या वचनातील “राजा,” जो “कोप पूर्ण होईपर्यंत यशस्वी होईल,” तो मूर्तिपूजक आणि पोपसत्ताक अशा दोन्ही रोमचे भविष्यवाणीतील एक वैशिष्ट्य ओळखतो. त्यानंतर तो असा दावा करतो की छत्तीसाव्या वचनातील रोमची कोणतीही वैशिष्ट्ये पोपसत्ताक सत्तेला लागू होत नाहीत.

रोम म्हणजे दर्शन स्थापन करणारे दरोडेखोर आहेत, या ओळखीला समर्थन देताना आम्ही स्मिथचा संदर्भ दिला आहे; आणि चौदाव्या वचनातील चार भविष्यसूचक वैशिष्ट्यांपैकी एक म्हणजे रोम स्वतःस उंचावतो.

आणि त्या काळी दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध बरेच जण उठतील; आणि दर्शन सिद्ध करण्यासाठी तुझ्या लोकांतील लुटारूही स्वतःला उंचावतील; पण ते पडतील. दानियेल 11:14.

स्मिथ असा दावा करतो की छत्तीसाव्या वचनातील राजाच्या वैशिष्ट्यांचा पोपसत्तेशी मेळ बसत नाही, जरी यापूर्वी त्याने चौदाव्या वचनातील स्वतःला उंचावणारी सत्ता रोम असल्याचे प्रतिपादन केले होते. तरी छत्तीसाव्या वचनातील तो राजा “स्वतःस उंचावील.” त्याच छत्तीसाव्या वचनातील तोच राजा “देवतांच्या देवाविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल.” दानिएलमध्ये पोपसत्ता “परात्पराविरुद्ध मोठमोठे शब्द बोलेल,” आणि प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात पोपसत्ता परात्पराविरुद्ध निंदा करते.

आणि त्याला मोठमोठ्या गोष्टी व निंदा करणारे मुख देण्यात आले; आणि त्याला बेचाळीस महिने टिकून राहण्याचा अधिकार देण्यात आला. आणि त्याने देवाविरुद्ध निंदा करण्यासाठी आपले तोंड उघडले, म्हणजे

त्याच्या नावाची, त्याच्या निवासस्थानाची, आणि स्वर्गात वास करणाऱ्यांची निंदा करावी. प्रकटीकरण 13:5, 6.
पोपसत्तेची प्रत्येक भविष्यवाणीयुक्त वैशिष्ट्ये छत्तीसाव्या वचनात ओळखली जातात.

आणि तो राजा आपल्या इच्छेप्रमाणे वागेल; आणि तो स्वतःस उंचावील, आणि प्रत्येक देवापेक्षा स्वतःस मोठे करील, आणि देवांच्या देवाविरुद्ध अद्भुत गोष्टी बोलेल, आणि संताप पूर्ण होईपर्यंत भरभराटी पावेल; कारण जे निश्चित केले आहे तेच केले जाईल. दानियेल 11:36.

मानवी भाष्यकार अनेकदा अविश्वसनीय ठरतात, परंतु अनेक अॅडव्हेंटिस्ट भाष्यकार या उघड सत्याची साक्ष देतात की, प्रेषित पौलाने जेव्हा 2 थेस्सलनीकाकरांसमध्ये पापाच्या मनुष्याविषयी उल्लेख केला, तेव्हा तो छत्तीसाव्या वचनाचेच परिभाषित रूप मांडत होता.

कोणीही कोणत्याही प्रकारे तुम्हांला फसवू नये; कारण तो दिवस प्रथम विश्वासत्याग होईपर्यंत, आणि पापाचा मनुष्य, विनाशाचा पुत्र, प्रकट होईपर्यंत येणार नाही; जो देव म्हणविल्या जाणाऱ्या किंवा उपासना केल्या जाणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीच्या विरोधात उभा राहतो आणि स्वतःला त्यांच्यापेक्षा वर उंचावतो; इतकेच नव्हे, तर तो जणू देवच असल्याप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि स्वतःलाच देव असल्याचे दाखवितो. 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:2, 3.

छत्तीसावे वचन असे सांगते की, “तो स्वतःस उंचावील आणि प्रत्येक देवाहून स्वतःस मोठा करील,” आणि पौल म्हणतो, “तो पापाचा मनुष्य, विनाशाचा पुत्र, प्रकट होईल; जो देव म्हणविल्या जाणाऱ्या किंवा ज्याची उपासना केली जाते अशा सर्वांनाच विरोध करतो आणि स्वतःस त्यांच्या सर्वांहून उंचावतो.” स्पष्टपणे, छत्तीसाव्या वचनातील राजा हा छत्तीसाव्या वचनापर्यंत येणाऱ्या वचनांमध्ये चर्चिलेल्या राजापेक्षा भिन्न होता, असा दावा करण्यासाठी Smith याला कोणताही भविष्यवाणीविषयक अधिकार नव्हता. व्याकरणदृष्ट्याही त्याच्या या दोषपूर्ण अनुप्रयोगाला कोणतेही समर्थन नव्हते, आणि छत्तीसाव्या वचनात पोपसत्तेची कोणतीही वैशिष्ट्ये नाहीत म्हणून त्याने तसे केले, हा त्याचा दावा, स्वतःचा खासगी अर्थ प्रस्थापित करण्याच्या प्रयत्नात शास्त्रवचनाचा विपर्यास करणारा होता.

आमच्याकडे भविष्यवाणीचे अधिक निश्चित वचनही आहे; आणि तुम्ही त्याकडे लक्ष देता, हे तुम्ही उत्तम करता, जसे अंधाऱ्या स्थानी प्रकाशणाऱ्या दिव्याकडे, जोपर्यंत दिवस उगवत नाही आणि प्रभाततारा तुमच्या अंतःकरणांत उदय पावत नाही: हे प्रथम जाणून घ्या, की शास्त्रातील कोणतीही भविष्यवाणी ही कोणाच्याही खाजगी अर्थलावण्याची गोष्ट नाही. कारण भविष्यवाणी पूर्वी कधीही मनुष्याच्या इच्छेने आली नाही; परंतु देवाचे पवित्र मनुष्य पवित्र आत्म्याने प्रेरित होऊन बोलले. २ पेत्र १:१९-२१.

लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमच्या वर्षानुवर्षांच्या काळात अनेक अॅडव्हेंटिस्ट धर्मतज्ज्ञ, पाद्री आणि लेखक झाले आहेत, ज्यांनी स्मिथचा अनुप्रयोग बरोबर आहे की चूक, या प्रश्नाला हात घातला आहे. ऑस्ट्रेलियातील एक पाद्री, लुईस वेअर, ज्यांचे निधन बरेच पूर्वी झाले आहे, यांनी आपल्या सेवाकार्याचा बहुतांश भाग स्मिथच्या खोट्या भविष्यसूचक आराखड्याच्या विरोधात व्यतीत केला. त्यांच्या विरोधाचे कारण केवळ इतकेच नव्हते की, शेवटी स्मिथने पंचेचाळीसाव्या वचनात आपल्या अंतास येणाऱ्या राजाची ओळख तुर्की अशी केली; तर स्मिथच्या भूमिकेमुळे आर्मगेडॉनचा चुकीचा अनुप्रयोगही निर्माण झाला. १९८० च्या दशकात किंवा त्याच्या सुमारास एका अॅडव्हेंटिस्ट लेखकाने Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy? या शीर्षकाचे एक पुस्तक लिहिले. त्या लेखकाचे नाव डोनाल्ड मॅन्सेल आहे, आणि ते पुस्तक अजूनही उपलब्ध आहे.

मॅन्सेल पहिल्या महायुद्धापर्यंत आणि दुसऱ्या महायुद्धापर्यंत पोहोचणारा इतिहास मागोवा घेतो आणि दाखवितो की, जेव्हा ती दोन्ही युद्धे समीप येत आहेत असे दिसू लागले, तेव्हा अॅडव्हेंटिस्ट सुवार्तिकांनी आर्मगेडॉन आणि जगाच्या अंताचे चिन्ह म्हणून तुर्कीने अक्षरशः यरुशलेमकडे कूच करणे या स्मिथच्या चुकीच्या अनुप्रयोगाचा उपयोग करणे सुरू केले. तो चर्चच्या सभासद नोंदींवरून हे सिद्ध करतो की, प्रत्येक युद्ध समीप येत असताना, स्मिथच्या आर्मगेडॉनविषयीच्या दोषपूर्ण दृष्टिकोनातून घेतलेल्या सुवार्तिकांच्या भविष्यवाणीपर भराच्या आधारे, अनेक जीव

अॅडव्हेंटिस्ट चर्चच्या सभासदत्वात आणले गेले.

जेव्हा त्या दोन युद्धांपैकी कोणतेही युद्ध समाप्त झाले, आणि त्रुटीपूर्ण भाकिते पूर्ण झाली नाहीत, तेव्हा स्मिथ यांनी रचलेल्या भविष्यसूचक नमुन्यामुळे त्यांनी जितके सदस्य मिळवले होते त्यापेक्षा अधिक सदस्य मंडळीने गमावले.

मिलराइट लोकांच्या मूलभूत संदेशाचा स्मिथने केलेला नकार, आणि दानिएलमधील छत्तीस ते पंचेचाळीस या वचनांविषयीची त्याची वैयक्तिक व्याख्या प्रसारित करण्याची त्याची तयारी, यांद्वारे स्मिथच्या तर्कशैलीने तत्कालीन घटनांवर आधारित एक भविष्यवाणीपर नमुना निर्माण केला.

दानिएल अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या वचनात आपल्या अंतास येणाऱ्या राजाविषयी स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट यांच्यात झालेल्या वादात, जेम्स व्हाइट यांनी अशी एक युक्ती मांडली की जिने स्मिथच्या वालुकामय भविष्यवाणी-आधाराचे संक्षिप्तपणे प्रतिनिधित्व केले. व्हाइट यांनी शिकविले की, “भविष्यवाणी इतिहास निर्माण करते, परंतु इतिहास भविष्यवाणी निर्माण करत नाही.”

दोन्ही महायुद्धांपूर्वी कार्यरत असलेल्या अॅडव्हेंटिझमच्या सुवार्तिकानां, विकसित होत चाललेल्या इतिहासाचा उपयोग करून आर्मगेडनविषयी स्मिथच्या दोषपूर्ण भविष्यवाणीच्या नमुन्याचे सादरीकरण केले; आणि त्यांच्या त्या कार्याला, जे युद्धांच्या उंबरठ्यापर्यंत इतके आशीर्वादित भासत होते, शेवटी निव्वळ तोटा झाला, जेव्हा तो भविष्यवाणीचा नमुना हा खाजगी अर्थलावणीवर आधारित असल्याचे सिद्ध झाले.

खोल्या संदेष्ट्यांपासून सावध राहा; ते मेंढरांच्या वेषात तुमच्याकडे येतात, परंतु आतून ते लुबाडणारे लांडगे असतात. त्यांच्या फळांवरून तुम्ही त्यांना ओळखाल. काट्यांपासून द्राक्षे, किंवा निवडुंगांपासून अंजीरे, कोणी गोळा करतो काय? त्याचप्रमाणे प्रत्येक चांगले झाड चांगले फळ देते; परंतु नासके झाड वाईट फळ देते. चांगले झाड वाईट फळ देऊ शकत नाही, आणि नासके झाड चांगले फळ देऊ शकत नाही. जे प्रत्येक झाड चांगले फळ देत नाही, ते तोडून अग्नीत टाकले जाते. म्हणून त्यांच्या फळांवरून तुम्ही त्यांना ओळखाल. मत्तय 7:15-20.

छत्तीसाव्या वचनातील राजाविषयीचे एक खाजगी भविष्यवाणीचे प्रतिमान पुढे नेण्याची स्मिथ यांची तयारी यामुळे सहाव्या पीडेचा आणि आर्मगेदोनचा एक चुकीचा अनुप्रयोग निर्माण होण्यासही कारणीभूत ठरली.

आणि सहाव्या देवदूताने आपली वाटी महान युफ्रेटीस नदीवर ओतली; आणि तिचे पाणी आटले, जेणेकरून पूर्वेकडील राजांचा मार्ग सिद्ध व्हावा. आणि मी अजगराच्या तोंडातून, आणि पशूच्या तोंडातून, आणि खोल्या संदेष्ट्याच्या तोंडातून बेडकांसारखे तीन अशुद्ध आत्मे बाहेर येताना पाहिले. कारण ते दुष्टात्म्यांचे आत्मे आहेत, जे चिन्हे करीत पृथ्वीवरील राजांकडे आणि संपूर्ण जगातील राजांकडे बाहेर पडतात, जेणेकरून सर्वशक्तिमान देवाच्या त्या महान दिवसाच्या युद्धासाठी त्यांना एकत्र जमवावे. पाहा, मी चोराप्रमाणे येतो. जो जागा राहतो आणि आपली वस्त्रे राखून ठेवतो तो धन्य; नाहीतर तो उघडा फिरत राहील, आणि लोक त्याची लज्जा पाहतील. आणि त्याने त्यांना इब्री भाषेत हर्मगिदोन असे नाव असलेल्या स्थळी एकत्र केले. प्रकटीकरण 16:12-16.

जसे आपण यापूर्वी निदर्शनास आणून दिले आहे, तशी सहावी पीडा मानवाच्या कृपाकालाच्या समाप्तीनंतर येते; म्हणून “आपली वस्त्रे राखा” असा जो इशारा त्यात समाविष्ट आहे, तो मिखाएल उभा राहण्यापूर्वी, मानवाचा कृपाकाल संपण्यापूर्वी, आणि पहिली पीडा सुरू होण्यापूर्वी उद्भवणाऱ्या एका परीक्षात्मक प्रश्नास सूचित करीत असला पाहिजे. सहावी पीडा अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या कार्यकलापांची ओळख करून देते; हेच ते त्रिविध ऐक्य आहे जे लवकरच येणाऱ्या रविवार कायद्याच्या वेळी एकत्र येते. ते त्रिविध ऐक्य म्हणजे आधुनिक रोम होय, आणि आधुनिक रोमच्या त्या त्रिविध ऐक्याची ओळख पटविणारे व ते स्थापन करणारे प्रतीक म्हणजे “तुझ्या लोकांतील लुटारू” हे होत, जे “दर्शन स्थापन करण्यासाठी स्वतःस उंचावतात” आणि “पडतात.”

सहाव्या पीडेचा इशारा, जेव्हा समजला जातो, तेव्हा एखाद्या जीवाला आपली वस्त्रे राखून ठेवण्यास समर्थ करतो; परंतु तो नाकारला गेला तर तो जीव नग्न राहतो, आणि हे लाओदीकियाच्या पाच गुणधर्मांपैकी एक आहे. त्या इशान्याची स्थापना करणारे प्रतीक म्हणजे तुझ्या लोकांतील दरोडेखोर; जे स्वतःला उंचावतात आणि अखेरीस

पडतात. सोलोमन म्हणाला की देवाच्या लोकांकडे ते दर्शन नसल्यास, ते नाश पावतात.

जिथे दृष्टान्त नाही, तिथे लोक नाश पावतात; पण जो व्यवस्था पाळतो, तो धन्य आहे. नीतिसूत्रे 29:18.

हिब्रू भाषेतील "perish" या शब्दाचा अर्थ "नग्न करणे" असा होतो; आणि योहानाने नोंद केले, "धन्य तो, जो जागा राहतो व आपली वस्त्रे राखून ठेवितो, म्हणजे तो नग्न चालू नये आणि त्याची लज्जा लोकांना दिसू नये." उत्तर दिशेच्या राजाविषयी स्मिथ चुकला होता, आणि त्या खोट्या भविष्यवाणीच्या पायामुळे त्याला अशी एक भविष्यवाणीची उपयोजना विकसित करता आली की, ती स्वीकारली गेल्यास नग्नता उत्पन्न होते; आणि ही नग्नता लाओदिकी लोकांचे प्रतीक आहे, जे प्रभूच्या मुखातून ओकून टाकले जातात.

स्मिथला उत्तरेच्या राजाची आपली नवी खोटी ओळख संदेश्या स्त्रीच्या पती जेम्स व्हाइट यांच्या विरोधात मांडण्यात काहीच अडचण नव्हती. अॅडव्हेंटिस्ट इतिहासकार, तसेच सिस्टर व्हाइट, त्यांच्या प्रसिद्ध मतभेदाचा उल्लेख करतात. डॅनिएल अकराव्या अध्यायातील उत्तरेच्या राजाद्वारे कोणाचे प्रतिनिधित्व केले आहे, याविषयी असलेला त्यांचा मतभेद सार्वजनिक क्षेत्रात आणण्यास परवानगी दिल्याबद्दल एलेन व्हाइट यांनी आपल्या पतीलाही आणि स्मिथलाही धारेवर धरले. १८४४ च्या महान निराशेनंतरच्या अगदी पहिल्याच अॅडव्हेंटिस्ट प्रकाशनात, जेम्स व्हाइट यांनी लिहिले:

"येशू उठला, दार बंद केले, आणि आपल्या राज्याचा स्वीकार करण्यासाठी प्राचीन दिवसांच्या जवळ आला, हे इ.स. 1844 च्या सातव्या महिन्यात घडले, यावर माझा पूर्ण विश्वास आहे. पाहा, लूक 13:25; मत्तय 25:10; दानियेल 7:13,14. परंतु दानियेल 12:1 मधील मिखाएलाचे उभे राहणे, दुसऱ्या हेतूसाठी घडणारी वेगळी घटना असल्याचे दिसते. इ.स. 1844 मध्ये त्याचे उठणे हे दार बंद करण्यासाठी, आणि आपले राज्य व राज्य करण्याची सत्ता स्वीकारण्यासाठी आपल्या पित्याकडे येण्यासाठी होते; परंतु मिखाएलाचे उभे राहणे म्हणजे त्याच्याकडे आधीपासून असलेल्या राजसत्तेचे प्रगटीकरण करणे होय—दुष्टांच्या विनाशात आणि आपल्या लोकांच्या सुटकेत. अध्याय 11 मधील शेवटची सत्ता आपल्या अंताला येते, आणि त्याला मदत करणारा कोणीही नसतो, त्या वेळी मिखाएल उभा राहणार आहे. ही सत्ता खरी देवाची कलीसिया तुडवून टाकणारी शेवटची सत्ता आहे; आणि खरी कलीसिया अद्यापही सर्व ख्रिस्ती जगतात तुडविली जात असून बाहेर टाकली जात आहे, यावरून असे निष्पन्न होते की ती शेवटची जुलमी सत्ता अद्याप 'आपल्या अंताला आलेली' नाही; आणि मिखाएलही अद्याप उभा राहिलेला नाही. संतांना तुडवून टाकणारी ही शेवटची सत्ता प्रकटीकरण 13:11-18 मध्ये दाखविली आहे. त्याचा अंक 666 आहे." James White, A Word to the Little Flock, 8.

जेव्हा स्मिथने "दानियेल अध्याय अकरामधील शेवटची सत्ता" या विषयावर त्याचे तथाकथित "नवे प्रकाशन" मांडले, तेव्हा जेम्स व्हाइट यांनी स्मिथचा हा अनुप्रयोग नवे प्रकाशन म्हणून नव्हे, तर पायाभूत तत्त्वांवरील आघात म्हणून पाहिला. दानियेल अकरामधील उत्तर दिशेचा राजा म्हणून रोम या विषयावरील, उराया स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट यांच्यात उद्भवलेल्या वादामध्ये काही विशिष्ट वैशिष्ट्ये आहेत, जी भविष्यवाणीचे विद्यार्थी म्हणून आपण रोमच्या प्रतीकाशी संबंधित अॅडव्हेंटिस्ट इतिहासातील इतर वादांबरोबर एकत्र आणावीत.

त्या गुणवैशिष्ट्यांपैकी एक म्हणजे खाजगी अर्थलावणीचा प्रवेश होय. आणखी एक गुणवैशिष्ट्य असे की, त्या खाजगी अर्थलावणीच्या अनुप्रयोगासाठी साध्या व्याकरणाचा विपर्यास करावा लागतो; कारण स्मिथने केवळ हेच दुर्लक्षित केले नाही की छत्तीसाव्या वचनातील प्रत्येक भविष्यसूचक वैशिष्ट्य रोमालाच उद्देशून आहे, तर त्याने हेही दुर्लक्षित केले की व्याकरणिक रचनेनुसार छत्तीसाव्या वचनातील राजा हा मागील उताऱ्यात दर्शविलेल्या त्याच राजाच असला पाहिजे.

आणखी एक म्हणजे, ही खाजगी व्याख्या पायाभूत सत्यांचा नकार होती. आणखी एक म्हणजे, ती भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकाराचा नकार दर्शविते. आणखी एक वैशिष्ट्य असे आहे की, रोमाविषयीची पहिली दोषपूर्ण कल्पना अशा भविष्यसूचक नमुन्याकडे नेईल की, मानवाच्या कृपाकालाच्या समाप्तीकडे जात असताना एखाद्या व्यक्तीस आपली वस्त्रे राखून ठेवणे अशक्य होईल. आणखी एक म्हणजे, त्याची खाजगी व्याख्या सार्वजनिकरीत्या प्रसारित करण्याची तत्परता होती. आणखी एक म्हणजे, ही खाजगी व्याख्या नेहमीच नवीन प्रकाश म्हणून ओळखली जाते. हे सर्व गुणधर्म "तुड्या लोकांतील दरोडेखोर" याविषयीच्या सध्याच्या चर्चेमध्ये प्रतिबिंबित होतात.

रोमच्या पहिल्या वादाद्वारे, ज्याने "तुझ्या लोकांतील दरोडेखोर" यांची ओळख करून दिली होती, प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेला रोमचा अंतिम वाद, उरियाह स्मिथ आणि जेम्स व्हाइट यांच्या वादाच्या भविष्यसूचक रेषेशी एकत्र आणला जातो तेव्हा, आपण पाहू की एक वर्ग आपले भविष्यसूचक नमुना वैयक्तिक अर्थलावणीवर उभारत असेल, जी पायाभूत सत्य नाकारणारी आहे.

मूलभूत सत्यांचा नकार आपोआपच भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकाराचा नकार दर्शवितो, जो त्या मूलभूत सत्यांचे अत्यंत दृढपणे समर्थन करतो. तो वर्ग देवाच्या लोकांवर जगभरात या शिक्षणाचा काय परिणाम होऊ शकतो याविषयी कितीही चिंता व्यक्त केली गेली तरी, आपला दृष्टिकोन सार्वजनिकरीत्या मांडण्यासही तत्पर असेल.

१८४४ नंतर लगेचच, अँडव्हेंटिझमच्या पहिल्या पिढीत, रोमविषयी आणखी एक वाद उद्भवला. तो वाद सतत चिघळत राहिला, आणि अँडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीत तो चुकीचा दृष्टिकोन स्वीकारला गेला. आपण सध्या ओळीवर ओळ या नमुन्यात विचारात घेत असलेल्या सहा रेषांपैकी चौथी म्हणून "daily" या वादाचा विचार करू.

परंतु रोमच्या विवादांच्या चौथ्या रेषेचा विचार करण्यापूर्वी, हे स्मरणात ठेवणे आवश्यक आहे की मागील लेखात, जेव्हा आपण दानियेल अध्याय अकरावा, वचन दहावे याविषयी विचार करीत होतो, तेव्हा आम्ही असे म्हटले होते: "वचन दहावे देखील लेवीयविधी सव्वीस मधील 'सात वेळा' यांना गुप्त इतिहासाशी थेट जोडते, परंतु सत्याची ती रेषा आपण येथे मांडत असलेल्या विषयाच्या कक्षबाहेर आहे."

१८६३ मध्ये "सात वेळा" नाकारण्याच्या बाबतीत उरियाह स्मिथ हा प्रमुख नेता होता. त्या विषयावरील ज्ञानवृद्धीही त्याने नाकारली होती; ती हायराम एडसन यांनी लिहिलेल्या आणि १८५६ मध्ये *Review* मध्ये प्रकाशित झालेल्या लेखांद्वारे सादर करण्यात आली होती. स्मिथ असा एका चळवळीशी संबंधित होता की जिने "सात वेळा" मांडले, परंतु त्यानंतर त्याच विषयावरील ज्ञानवृद्धी नाकारली, याचे परिणामही स्मिथने "उत्तरेकडील राजा" या विषयावर नवीन प्रकाश असल्याचा दावा करीत केलेल्या परिचयाच्या वैशिष्ट्यांच्या विषयाबाहेरचे आहेत; परंतु रोमविषयीच्या अँडव्हेंटिस्ट वादांच्या रेषेचा आपला आढावा आपण पूर्ण केल्यावर, आपण दानियेल अध्याय अकरा मधील दहाव्या वचनाचे महत्त्व, तसेच १८५६ मध्ये "सात वेळा" विषयावरील ज्ञानवृद्धीसह आलेल्या लाओदिकीय संदेशाचा स्मिथने केलेला नकार काय दर्शवितो, या दोन्हीकडे पुन्हा वळू.

"पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांविषयीची आमची श्रद्धा योग्य होती. आपण ओलांडून आलो आहोत ते महान मार्गचिन्हे अचल आहेत. नरकातील सैन्ये त्यांना त्यांच्या पायापासून उपटून टाकण्याचा प्रयत्न करतील, आणि ते यशस्वी झाले आहेत या विचाराने विजयाचा आनंद मानतील, तरीही ते यशस्वी होत नाहीत. सत्याचे हे स्तंभ सनातन डोंगरांप्रमाणे दृढ उभे आहेत, मनुष्यांचे सर्व प्रयत्न आणि सैतान व त्याच्या सैन्याचे प्रयत्न एकत्र झाले तरी त्यांच्यामुळे न हलणारे. आपण बरेच काही शिकू शकतो, आणि या गोष्टी तशाच आहेत की नाही हे पाहण्यासाठी आपण सतत शास्त्रवचनांचा शोध घेत राहिले पाहिजे." Evangelism, 223.

"सत्याचे महान खूणचिन्हे, जी आपल्याला भविष्यवाणीच्या इतिहासातील आपले स्थान दाखवितात, त्यांचे अत्यंत काळजीपूर्वक रक्षण केले पाहिजे, अन्यथा ती पाडून टाकली जातील आणि त्यांच्या जागी अशा सिद्धांतांची स्थापना केली जाईल की जे खऱ्या प्रकाशाऐवजी गोंधळ निर्माण करतील." Selected Messages, book 2, 101, 102.

"या काळात पवित्रस्थानाच्या प्रश्नाविषयी आमचा विश्वास डळमळीत करण्यासाठी अनेक प्रयत्न केले जातील; परंतु आपण डगमगता कामा नये. आपल्या विश्वासाच्या पायापासून एकही काडी हलविली जाऊ नये. सत्य अद्यापही सत्यच आहे. जे लोक अनिश्चित बनतात ते भ्रामक सिद्धान्तांकडे वाहत जातील, आणि शेवटी सत्य काय आहे याविषयी आपल्याला पूर्वी लाभलेल्या पुराव्याच्या संदर्भात ते स्वतःला अविश्वासी अवस्थेत आढळतील. जुन्या खूणचिन्हांचे जतन केले गेले पाहिजे, जेणेकरून आपण आपली दिशा गमावू नये." Manuscript Releases, volume 1, 55